

Quo vadis Komisjo Polityki Senioralnej?

To pytanie stawiają sobie dziś wszyscy aktywni seniorzy. Chyba powinni sobie na nie odpowiedzieć też posłowie - członkowie Komisji.

Historii powołania Komisji Polityki Senioralnej

Od wielu lat środowisko Uniwersytetów Trzeciego Wieku wnioskowało o utworzenie forum dialogu w sprawach senioralnych na najwyższym parlamentarnym poziomie, tj. powołania w parlamencie komórki zajmującej się kompleksowo polityką senioralną i współpracą z organizacjami pozarządowymi adresującymi swoje działania do osób starszych.

Odpowiedzią na te postulaty, był powołany w 2010 r. z inicjatywy Posła Michała Szczerby Parlamentarny Zespół ds. Uniwersytetów Trzeciego Wieku.

Zespół był patronem obchodów Roku 2012 ogłoszonego uchwałą Senatu RP „Rokiem Uniwersytetów Trzeciego Wieku” oraz ogromnym wsparciem merytorycznym dla I Kongresu Uniwersytetów Trzeciego Wieku, (marzec 2012) od którego tak na prawdę rozpoczęła się w Polsce poważna debata nt. polityki senioralnej.

Otwartość na problemy senioralne i wielką życzliwość wykazywały w tym czasie wszystkie środowiska rządzących: rząd, sejm, senat, Kancelaria Prezydenta, Rzecznik Praw Obywatelskich, Ministerstwo Pracy i in. instytucje.

Pod koniec roku, minister Władysław Kosiniak-Kamysz doprowadził do przyjęcia przez Radę Ministrów trzech kluczowych dokumentów:

- Założeń Długofalowej Polityki Senioralnej w Polsce na lata 2014-2020,
- Rządowego Programu na rzecz Aktywności Społecznej Osób Starszych na lata 2014-2020” oraz
- Programu „Solidarność Pokoleń” – dotyczącego działań dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+.

Ten rządowy pakiet strategicznych dokumentów jest niezwykle ważny, bo przebiegający szybko proces demograficznego starzenia się społeczeństwa niesie wiele wyzwań, którym sprostać musi państwo i administracja samorządowa. Ważną rolę w realizacji tych projektów odegrała powołana przez Ministra Pracy Rada ds. Polityki Senioralnej

Dialog – zrozumienie – szacunek, troska o jakość życia seniorów –

to słowa kluczowe charakteryzujące politykę senioralną 2012-2015.

Jej ukoronowaniem było powołanie przez sejm RP stałej Komisji Polityki Senioralnej.

-, „Utworzenie komisji jest wyrazem zaangażowania Sejmu w proces budowania polityki senioralnej. Komisja ma być forum przygotowania corocznej debaty sejmowej w tej sprawie” - czytamy w uzasadnieniu do uchwały.

W czasie 67 posiedzenia sejm VII kadencji, (9 maja 2014 r.) galeria Sali obrad Sejmu RP wypełniona była w całości przedstawicielami UTW i innych organizacji senioralnych przybyłymi z całej Polski. Każdy chciał być świadkiem tego historycznego wydarzenia.

Uchwała o powołaniu Komisji została **przyjęta przez sejm jednogłośnie** – co jest wydarzeniem bezprecedensowym, oznaczającym dostrzeganie problemów senioralnych i akceptację dla ich rozwiązywania ze strony wszystkich sił politycznych.

Postulat środowiska Uniwersytetów Trzeciego Wieku, ale też i innych organizacji seniorskich – stał się faktem.

Komisja Polityki Senioralnej VII kadencji sejm, pod przewodnictwem posła Michała Szczerby, od chwili jej powstania niezwykle efektywnie współdziałała z ruchem senioralnym, angażowała się w każde ważne wydarzenie, patronowała i była współorganizatorem wielu inicjatyw, ogólnopolskich konkursów, konferencji, kongresów, senioralnych świąt itp. Posłowie aktywnie realizowali założenia polityki senioralnej w swoich okręgach wyborczych, mieli stały kontakt z organizacjami senioralnymi.

W styczniu 2015 roku zostały zainicjowane wspólne prace zmierzające do powołania pierwszego w historii Obywatelskiego Parlamentu Seniorów. Postulat w tym zakresie był najważniejszym punktem przyjętej na II Kongresie UTW w marcu 2015 roku rekomendowanej rządowi strategii wobec osób starszych.

Pomoc logistyczna udzielona przez Komisję przy organizacji I inauguracyjnej sesji Obywatelskiego Parlamentu Seniorów oraz jej patronat merytoryczny były odczuwalne na każdym etapie tego wydarzenia i stanowiły nieocenione wsparcie.

*- Rzeczowa debata, wzajemne zrozumienie, znakomita bezpośrednia współpraca członków Komisji przy wielu ważnych wydarzeniach, kontakty posłów – członków Komisji z środowiskiem senioralnym w regionach i okręgach wyborczych - tak obydwie strony rozumiały i realizowały **patronat merytoryczny Komisji** – wspomina Krystyna Lewkowicz.*

Komisja Polityki Senioralnej VIII kadencji 2015-2019

Wiele tygodni trwało ukonstytuowanie się Komisji i prace nad jej programem. Na tym etapie nie zapraszano na posiedzenia gości.

Później zaczęły się ograniczenia w dostępie do posiedzeń Komisji, bo wprowadzono jakieś dziwne limity obecności gości i wielu zainteresowanych przedstawicieli organizacji senioralnych nie mogło brać w nich udziału.

Na wniosek Prezydium Obywatelskiego Parlamentu Seniorów wniesiono do planu pracy Komisji debatę nt. **Programu działania OPS**, ale członków Komisji specjalnie on nie zainteresował. Prezydium OPS nie otrzymało w tej sprawie żadnej merytorycznej opinii, a

Komisja nie podjęła dyskusji, a tym bardziej działań w żadnej z wnioskowanych w Programie inicjatyw.

Oto, odłożono go ad acta jak wiele innych referowanych na Komisji materiałów, nieważne dobrych czy czasem bardzo słabo przygotowanych.

Były w programie OPS tak ważne tematy jak wsparcie dla Ministerstwa Zdrowia oraz włączenie się OPS w kampanię opiniowania programu rządowego „bezpłatne leki dla 75+”, oferta partycypowania OPS i organizacji senioralnych w procesie monitorowania sytuacji osób starszych, zgodnie z wymogami ustawy o osobach starszych, partycypowanie w pracach przygotowawczych do nowelizacji ustawy o osobach starszych, m.in. uzupełnienie jej o ewidentnie brakującą w niej definicję „organizacji senioralnej”, włączenie OPS w prace przygotowawcze do procedowania rozporządzenia wykonawczego do ustawy, kampanie społeczne w zakresie zdrowia i wiele innych.

Jedyną formą rokującą bliższą współpracę była uchwała z 19 maja 2016 r. o objęciu, wzorem poprzedniej kadencji, patronatu merytorycznego nad Obywatelskim Parlamentem Seniorów.

Nigdzie nie określono jednak jakie formy przybierać ma ów patronat, a poprzednie doświadczenia i nadzieje na kontynuowanie współpracy z ubiegłej kadencji okazały się złudne. Idea patronatu miała bowiem zgoła inną genezę, a co za tym idzie i przebieg niż powszechnie przypuszczano.

Niebawem ujawniły się jej skutki, których nikt nie był w stanie wcześniej przewidzieć.

W lipcu 2016 r. Prezydium Komisji zaprezentowało wobec OPS stanowisko wręcz wrogie, uniemożliwiające normalną pracę Obywatelskiego Parlamentu Seniorów.

W hasłem demokracji na ustach, podważono najważniejsze pryncypia OPS – jego neutralność polityczną, obywatelski charakter oraz niezawisłość jego organów, powołanych przez walne zgromadzenie w październiku 2015 r.

Wielomiesięczne konsultacje społeczne w różnych środowiskach seniorów, logiczny i sprawiedliwy, adekwatny do sytuacji demograficznej podział mandatów na województwa, równe szanse wszystkich środowisk, powszechna dostępność i niezależność decyzji organizacji senioralnych w rekomendowaniu delegatów do OPS – to wszystko uznano za „niedemokratyczne”.

„Demokratyczne” w wydaniu Komisji jest natomiast upolitycznienie Obywatelskiego Parlamentu Seniorów i wyznaczanie delegatów przez organ wojewódzkiej administracji rządowej. Nasuwają się pytania: wg jakich kryteriów – poprawności politycznej? uległości? przynależności partyjnej?

Wydarzenia ostatnich tygodni to dziwaczne zmagania: groźby, szantaż, zastraszanie, stawianie ultimatum do natychmiastowego wykonania, fałszowanie faktów, pomówienia, próby upolitycznienia i ubezwłasnowolnienia demokratycznie wybranych organów OPS przy jednoczesnym zupełnym braku współpracy merytorycznej – to najkrótsza recenzja

„patronatu merytorycznego” realizowanego przez Prezydium Komisji Polityki Senioralnej w ostatnich miesiącach.

Jego ostateczne odwołanie to sytuacja dla OPS nieprzyjemna, ale też brzemenna w skutkach dla samej Komisji.

To jej największa porażka, podważająca sens jej istnienia, stanowiąca zaprzeczenie zmuśnionego procesu budowania polityki senioralnej w Polsce.

Pierwsze w historii ogólnopolskie przedstawicielstwo tak ogromnej grupy społecznej, jaką są osoby starsze (8,736 tys. osób pow. 60 r.ż.) musi poszukać nowego miejsca w przestrzeni publicznej, formuły działania, a przede wszystkim partnerów.

Zaś bilans działań Komisji Polityki Senioralnej, po rocznej działalności, jest niezwykle skromny, bo ani żadnych inicjatyw legislacyjnych, ani organizacji ważnych wydarzeń senioralnych, ani wydawnictw. Może natomiast zapisać na swoim koncie spektakularną porażkę – próbę unicestwienia jednej z najważniejszych w historii inicjatyw obywatelskich, jakim jest Obywatelski Parlament Seniorów.

Wprawdzie nie zmieniło się stanowisko posła Michała Szczerby, Wiceprzewodniczącego Komisji, ale zdominowany w prezydium Komisji przez pozostałe osoby nie mógł efektywnie sprzeciwić się takim działaniom. Dziękujemy jednak serdecznie, że był z nami i okazywał solidarność.

Powracamy do tytułowego pytania: **dokąd zmierzasz Komisjo Polityki Senioralnej** i jaki jest sens twojego istnienia, jeśli zamiast kreować, wspierać seniorów, niszczysz politykę senioralną Polski.

Florian Kott, Panorama Uniwersytecka